

Duch Boży w domu synów

Działanie ducha Bożego podczas Wieku Ewangelii różni się znacznie od jego działania we wcześniejszym czasie; różnicę tę wyrażają następujące określenia: „duch przysposobienia synowskiego”, „duch synostwa”, „duch poświęcenia”, „duch prawdy” itp. Jak już widzieliśmy, pomiędzy upadkiem Adama a pierwszym przyjściem naszego Pana żaden człowiek nie został uznany przez Boga za syna; Abraham, ojciec wszystkich wierzących, otrzymał najwyższy tytuł, gdyż „przyjacielem Bożym nazwany jest”. Niemniej jednak, jak wyjaśnia apostoł Jan, kiedy Logos stał się ciałem, okazał się swojemu narodowi, Izraelowi i wszystkim, którzy Go przyjęli (wtedy i później), dał moc (przywilej, możliwość) stania się synami Bożymi; ci, jak mówi, zostali spłodzeni przez Boga – spłodzeni z ducha, ponieważ „co się narodziło z Ducha, duch jest” (Jan 1:12,13; 3:3-8).

C.T. Russell
R-
„Straż”

„Pojednanie pomiędzy Bogiem a człowiekiem”